

30. neděle v mezidobí B

Mistře, ať vidím! (Mk 10,51)

První čtení

Jeremiáš 31,7-9

Tak praví Hospodin: "Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele! Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi, spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí. Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům přímou cestou, na níž neklopýtnou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozcem."

Druhé čtení

Židům 5,1-6

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti i za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybnými a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron. Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale (dal mu ji) ten, který mu řekl: 'Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil', jak říká i na jiném místě: 'Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova.'

Evangelium

Marek 10,46-52

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák – Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: "Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!" Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: "Synu Davidův, smiluj se nade mnou!" Ježíš se zastavil a řekl: "Zavolejte ho!" Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: "Buď dobré mysli,

vstaň, volá tě!" On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: "Co chceš, abych pro tebe udělal?" Slepec odpověděl: "Mistře, ať vidím!" Ježíš mu řekl. "Jdi, tvá víra tě zachránila!" A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

K zamyšlení

Jedním z klíčových slov dnešního evangelia by mohlo být slovo "proměna" – v tomto prostě vyprávěném příběhu je zřejmé, jak se život blízky konci promění v novou sílu, jak získá člověk nazpět své životní možnosti, zkrátka jak je poničený život uzdraven v "život v plnosti". A to proto, že na počátku tohoto vývoje stojí odvaha proti zbabělosti a důvěra proti všem protivenstvím.

Nevidomý žebrák bere svůj osud do vlastních rukou a prosadí se proti odporu a pohrdání většiny skrze své hlasité a vytrvalé prosby. Pohled na jednotlivé části tohoto příběhu nás mohou naučit ty kroky a podmínky, které jsou zásadní a nutné pro každý uzdravující proces.

Nejprve je jisté, že čím hlasitěji křičí slepý Bartimaios, tím více se mu ostatní staví na odpor. V touze po uzdravení našich zranění nemůžeme nikdy volat k Bohu dostatečně nahlas, nezávisle na mínění většiny kolem nás. Sedící Bartimaios představuje obraz "uzemnění"; toto zakořenění na počátku je důležité, protože způsobuje otevřenost a citlivost, díky které si všímá, že kolem přechází někdo, kdo má schopnosti ho uzdravit. Ale v okamžiku, kdy cítí svou příležitost, potřebuje také být schopen pozvednout se ze země a odhodit všechny nánosy, které ho doposud tlačily dolů, vyjádřené výstižně jako plášť. Dále je nutné si uvědomit, co by mu měl Ježíš způsobit – k tomu potřebuje otevřenost a odvahu pojmenovat své choroby, pohlédnout na svá zranění. A konečně potřebuje důvěru, že ho Ježíš může skutečně uzdravit.

Víra Bartimaiose je posilněna těmi, kteří navzdory většině, která chce slepého zadržet, podporují jeho důvěru v Ježíše a v tom, aby ho volal: "Měj odvahu, vstaň, volá tě."

"Měj odvahu": jsou to také slova Ježíšova k Petrovi, který se pokouší jít po hladině vody. "Důvěřuj si" stojí v jednom překladu, který se snaží přiblížit se co nejvíce řeckému originálnímu textu. Je to povzbuzení a posilnění, které odkazuje na to, že z každé zdánlivě bezvýchodné situace existuje cesta ven, i když na jejím počátku neznáme její průběh.

"Vstaň" říkají lidé dále. Každé uzdravení je jakýmsi předsevzetím. Stejně jako počátek víry vyžaduje vlastní iniciativu, která je připravena odhodit plášť nedůvěry, pochybnosti a strachu. Celkové uzdravení se může udát pouze tehdy, když člověk dokáže odložit svou vinu a je připraven podstoupit riziko nového začátku.

"Volá tě": také tato slova povolání do blízkosti Boží si nechává Bartimaios říci jinými lidmi. Je velmi důležité si navzájem říkat, že jsme povoláni do blízkosti a přítomnosti Boží, který opravdově chce naše uzdravení a je připraven nám jej darovat! Je to jeden z našich nejdůležitějších křesťanských úkolů vzájemně se podílet na lidském utrpení a pracovat na překonání toho, co stěžuje a znemožňuje lidský život. Ale není naším úkolem, abychom sami spasili svět svými silami. Naším úkolem je dělat nutné a možné kroky. Konečné uzdravení a spasení je darem Božím. V důvěře dělá Bartimaios ten první krok, v důvěře, že Bůh udělá ten poslední.

"Jakmile se vydáš na cestu, otevře horizont své hranice." (Kyrilla Spiecker)